

Literární sešity

ZŠ B. Dvorského

Tyto texty naši školu reprezentovaly v literární soutěži Generace prarodičů.

Mezigenerační srovnání dětství mýma očima

Natálie Gajdušková, 7. B

Moje babička bydlela spolu se svou matkou, sestrou a bratrem v poměrně malém bytě. Měli pouze dvě místnosti. Pro vodu si museli chodit na chodbu a na toaletu přes dvorek. V zimě jim voda zamrzala, takže se kohoutek na vodovodu musel před mrazy balit do utěrek. Babička měla a dodnes má ráda zvířátka, tudíž nebylo divu, že jí doma mazlíčci dělali společnost. Na trhu si koupila psa za 20 korun, ochočila si rorýse, ovšem její matka už z toho takovou radost neměla. Domácí práce měla babička rozděleny se svou sestrou napůl. Jeden týden uklízela babička a druhý její sestra. Když neposlechla nebo neudělala, co měla, dostala výprask. Já bydlím v bytě čtyři plus jedna se svými rodiči, babičkou, sestrou a zvířátky. Doma zametám, sem tam vysaju a vytřu, utírám prach ve svém pokoji a uklízím po svých králíčcích. Někdy uklízím i za sestru. Společně děláme vánoční úklid v našem pokoji.

Babička do školy chodila šestkrát týdně. V lavici měla kalamář, inkoust a psala pomocí násady se špičkou. Učitelé byli přísnější a žákům kontrolovali krky a nehty. Tehdy ve třídách žádnou službu neměli, a když někdo vyrušoval, schytl to rákoskou přes prsty. O přestávkách chodila celá třída dokola a za chůze svačila.

Na tělesnou výchovu museli mít všichni stejný cvičební úbor a jarmilky. Občas se žáci nechávali přeočkovat přímo ve třídě. Po dokončení základní školy chtěla rovnou nastoupit do práce a vydělávat peníze.

Do školy chodím pět krát týdně. Před hodinou si nachystám potřebné věci na lavici a čekám na zvonění. Když někdo dělá něco, co nemá nebo narušuje hodinu, většinou dostane jenom napomenutí nebo poznámku, ovšemže některé incidenty se řeší jinými kázeňskými opatřeními. Ve třídě máme vždy stanovenou službu, která dbá na pořádek ve třídě a řádně smazanou tabuli. O přestávkách si většinou povídám se spolužáky, připravuji se na následující hodinu nebo svačím. Na tělesnou výchovu můžeme mít jakýkoliv cvičební úbor, sportovní boty a žáci s delšími vlasy je musí mít sepnuté. Po dokončení základní školy bych chtěla studovat dále.

Babička ve volném čase lítala po venku, v zimě bruslila na ledu, v létě chodila k řece, hrála volejbal se sousedy přes plot nebo se dívala na náboženská videa na sousedově plátně. Vždy si přála vyzkoušet jízdu na koni, jenže byla moc drahá, a tak se k tomu doteď nedostala. V neděli se chodilo do kostela, modlitby se museli učit nazpaměť. O prázdninách jezdila do ozdravovny.

Ve volném čase si čtu, hraju na klávesy či kreslím. Zkrátka dělám to, na co mám v danou chvíli chuť. V neděli se většinou učím nebo trošku uklízím. O prázdninách trávím čas s rodinou.

Každá doba má své pro a proti. Děti měly více povinností, ale také více volnosti, rodiče se o ně tak nebáli. V obchodě bylo zboží výrazně levnější, ale neměli takový výběr nejen potravin jako v době dnešní.

ná obavu a už vůbec ne strach. Pořád je ale potřeba obojí. Tolerovat nebo respektovat je nutné ve všech vztazích, ať už v přátelství, manželství nebo i v práci. Všechny skupiny lidí se musí navzájem tolerovat či respektovat, jinak nemáme jako společnost žádnou šanci uspět.

Co řekli rodiče, to platilo

Tereza Lankočí, 8. B

Před pár dní jsme byli na návštěvě u babičky a dědy, zeptala jsem se jich, jestli by byli ochotni mi odpovědět na pár otázek ohledně tohoto tématu. Řekli, že ano a já se dalších asi 45 minut dozvídala úplně nové věci.

Začala bych tu nejdřív psát o dětství mých prarodičů. Babička s dědou se narodili a žili v komunismu, ale oba dva mi řekli, že politickou situaci v dětství nevnímali.

Děda mi na otázku, jak se mu žilo, odpověděl, že mu to tenkrát připadalo

normální, všechno fungovalo, rodina byla v pohodě a dále ho musím citovat:

„Když je člověk mladý, tak je všechno lepší.“ Babička mi na to řekla, že si myslí, že měli delší dětství, běhali po lese nebo k rybníku a zábavu si vymýšleli sami, dneska se děti dříve stávají dospělými nebo dospívajícími, i když by ještě mohly být dětmi.

Dále mi řekla, že cítí, že dnes je to uspěchanější než kdysi, ale zase máme více

možností, třeba můžeme cestovat, kam chceme. Dále nebylo tolik kroužků a

mimoškolních činností jako je teď, ale neměli se špatně, protože nevěděli, že něco

takového někde mají. Do jednoho kroužku teda chodili, jmenoval se Pionýr a tam (podle babiččiných slov) chodili rádi a nehledali za tím nějaký politický význam,

nebo ještě třeba recitovali básničky zahrádkářům či důchodcům. Po ZŠ museli jít

někam na střední školu nebo do učení. Jedna z věcí, která mě překvapila, je ta, že vysoká škola nebyla zvykem a chodili tam jen ti nejnadanější.

Teď se přesunu do období dospívání. Po škole chodili třeba na čaje o páté, které se konaly každou neděli a trvaly maximálně do 22:00 hod. (neexistovalo, že by se protáhly až někdy do rána).

Dále chodili třeba do kina, které bylo na tu dobu

levné a (opět podle babiččiných slov) to bylo něco, i když se nehrálo tolik filmů

jako dnes. V 19 letech chodili kluci na vojnu a holky okolo 20 let zakládaly rodinu

(což mě překvapilo, že už ve 20 letech). Další ze série věcí, které mě překvapily, je

ta, že kdo si nezaložil rodinu, ten neměl byt (nebo se mu alespoň mnohem hůř sháněl).

Dále jsem se babičky a dědy zeptala, jak museli poslouchat rodiče. Babička mi na tuto otázku odpověděla stručně, co řekli rodiče, to se muselo a neodporovali. Myslí si, že se asi více používaly fyzické tresty (u nich doma se ale prý moc nepoužívaly). Děda mi odpověděl, že byla samozřejmost poslouchat nejenom rodiče, ale všeobecně starší lidi. Potom mi ještě popsal, s čím musel pomáhat, například krmil zvířata (králíky, slepice atd.), nosil nákup, uhlí nebo brambory do sklepa (na zimu se kupovalo třeba 600 kg, což je pro mě nepředstavitelné množství) anebo štípal dřevo.

Sny a cíle, otázka, na kterou mě odpovědi zajímaly asi nejvíce a také mě asi nejvíce překvapily. Babička se musela nejprve zamyslet, protože si nevybavovala žádný její cíl nebo sen a já se jí nedivím, protože vždy, když jsem nějaký sen měla, tak jsem si uvědomila, že ho mám, až když jsem si ho splnila, takže asi nikdy úplně neprožívám tu „cestu“ k tomu snu, ale nakonec si vzpomněla, že v jednom období chtěla být letuškou, ale bylo jí jasné, že tenhle její sen je nereálný, navíc jí v tom nikdo nepodporoval, což člověku na sebevědomí ani trochu nepřidá. Ještě si vzpomněla, že chtěla být zdravotní sestra, ale nedostala se na školu, kvůli velkému počtu zájemců. Děda chtěl být zase námořníkem, po vzoru hrdinů z knížek, které četl. Tenhle nápad ale zavrhl. Pak přemýšlel nad policistou, ale tenhle nápad také padl, nakonec ho jeho kamarád dotáhl na střední průmyslovou školu a dědu to začalo bavit, a proto neměnil a zůstal.

Tak se mi nakonec podařilo tady popsat dětství mých prarodičů a musím přiznat, že mě to bavilo, ať už rozhovory s babičkou a dědou nebo následné dávání a sepisování tohohle všeho dohromady. Takže pokud to někdo dočetl až sem, tak tomu někomu převelice děkuji.